

KÖREBE

Kız, annesinin koluna girmiş yavaş yavaş yürüyorlardı. Baharın ilk günleriydi. Dışarıda çok güzel bir hava vardı. Bir yandan güneşin sıcaklığı, diğer yandan serin bir rüzgar hissediliyordu. Kız, havayı öyle bir çekti ki sanki bütün baharı, hayatı doldurmak istiyordu içine. Kulağına çarpan sesleri biçimlendirmeye çalışıyordu. Sokakta oynayan çocukları, çekirdek satan satıcıyı, giyiniş süslenip kendisini dışarıya atan genç kız ve erkekleri zihninde canlandırıyorlardı. Ne kız ne de annesi konuşmuyorlardı. Öylece yürüyorlardı. Kız, sesleri dinliyordu. Sesler, onun için çok önemliydi. Çünkü o böyle görebiliyordu. Doğuştan gözleri kördü. Doktorlar, kalıtsal olabileceğini söylediğinde annenin aklına ninesi gelmişti. Gerçi o ninesini hiç görmemişti ama kör olduğunu biliyordu. Anne, bu acının yanında bir de suçluluk duymuştu. Daha sora da kocası ve kocasının yakınları ona suçlu olduğunu hissettirmişlerdi. Zavallı kadın, sonunda o da buna inanmıştı. O da kızı gibi kör bir hayat sürdürmeye başlamıştı. Hayattan hiçbir zevk almıyor. ne bir komşuya ne bir arkadaşına tek başına yürüyüşe bile gitmiyordu. Hayatını bütün ışıklara ve renklere kapatmış, kendisini kızının hayatına mahkum etmişti. Bazı dönemler acısı ve kederi o denli yoğun oluyordu ki, kızının hayatını mahfettiğini onu hiç doğurmaması gerektiğini düşünüyordu. Böyle zamanlarda hepten durgunlaşıyor, sessizleşiyordu. Bu halinin aksine içinde fırtınalar kopuyordu. Herşeye isyan ediyordu. Anne, duygularını böyle derin yaşarken kocası daha yüzeysel yaşıyordu. Daha çocuk ilk doğduğunda ve durumu anlaşıldığında çok üzülmüş kederlenmişti. Ama durumu çabuk kabullendi. Sanki bu ilk çocuğunu, küçük kızını pas geçmiş gibi bir hali vardı. Zaten karısının bunalımları da aralarını açmıştı. Adam, artık tartışmıyor, teselli etmiyor öylece rolünü oynuyordu. Dışarıda başka bir hayatı olduğunu karısı da biliyor hiçbirşey demiyordu. Onun zaten iki kişilik bir dünyası vardı. O ve kızı. Kız, annesinin onu sevdiğini biliyordu ama sevginin yanına başka şeyler koyduğunu düşünüyordu. Acıma ve suçluluk gibi şeyler. Sevgi, tek başına hiçbirşeye yetmiyordu. Annesinin onun için ızdırap çektiğini, hem ruhsal hem de fiziksel olarak annesinin omuzlarında ağır bir yük olduğunu düşünüyordu. Babası ile aralarında zaten doğru düzgün bir ilişki yoktu. Onu çok az tanıyordu. Çünkü anlamaya hayalinde canlandırmaya yarayan sesini çok azduyuyordu. Duydukları ise içine dokunmadan yitip gidiyordu. Kokusunu ise nerdeyse bilmeyecek kadar az duymuştu. Ama annesi öyle değildi. Gariptir birbirleriyle o kadar az konuşmalarına açık ve uzun uzun paylaşmamalarına rağmen birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Birbirlerine benziyorlardı. İkisi de hayatın sillesini yemiş iki küçük kız gibiydiler. Her birinin düşündüğü ötekisiydi. Anne, kızının hep karanlıkta yaşayacağına kahroluyordu. Kız ise bu haliyle annesini ömür boyu esir aldığı için üzülüyordu. Kız, küçük denilebilecek yaşına rağmen çok olgundu. Herşeyi daha derin düşünürdü. Bunun tek nedeni özel durumu değildi. Babası ile olan kopuk ilişkiler ve annesinin yalnızlaştığı dünyaları bunun nedenlerindendi. Bazen evde öylece oturduklarında annesinden hiç ses çıkmayınca usulca elini uzatır, yoklaya yoklaya annesinin elini bulur hafifçe sıkardı. Sanki içten içe onu teselli eder gibi. Annesi de bunu anlar, elini kızının omzuna atar öylece otururlardı. Eğer birini yeterince tanıyorsanız, konuşmanıza anlatmanıza gerek yoktur. O sizi tek hareketinizden bile anlar. Sağır olsa duyar, kör olsa görür. Parka varmışlardı. Anne biraz oturalım mı? dedi kız. Bir banka oturdular. Anne, derin bir nefes aldı sonra da etrafı seyretmeye başladı. Birden unutmuş gibi kızına baktı. Suç işlemiş gibi başını önüne eğdi. Sadece yere bakıyordu şimdi. Çocuklara, kuşlara, ağaçlara bakmaya hakkı yokmuş gibi davranıyordu. Görmeye hakkı yokmuş gibi. Hastalıklı olduğunu biliyordu ama böyle davranmaktan kendini alamıyordu. Bu hali kızı büyüyüp ona sorular sorduğunda başlamıştı. Kız, neden görmediğini, başkalarının

neden gördüğünü, birgün gözlerinin açılıp açılmayacağını soruyordu.

Çoğu kez cevap vermiyordu anne. Daha sonraları da kendisinin, babasının ve onun nasıl göründüklerini, kuşların, ağaçların kedilerin nasıl olduklarını soruyordu. Bu sorular annenin canını çok yakıyordu. Kısa kısa cevaplar veriyor, konuyu kapatmaya çalışıyordu. Çünkü kızının kör olduğunu kabullenemiyordu. İçinde sürekli acısını biriktir mekten başka hiçbir şey yapmıyordu.

Kız, anlatmasını istiyordu ama o birkaç cümle söyledikten sonra sesi kısılıyor, titriyor konuşamıyordu. Kız, bunu anlayınca artık soru sormamaya başladı. Kadın, kızına nasıl bir baskı yaptığının farkında bile değildi.

İşte şimdi parkta otururken kız bunu hatırladı. Bıkmıştı sessizlikten. Anne! dedi.

Anne bana gördüklerini anlat.

Sanki bu soruyla annesini tutmak sarsmak onu kendine getirmeye istiyordu.

Neden ikimizi de bu sessizliğe, kimsesizliğe mahkum ediyorsun? Sanki kör olan ben değil de senmişsin gibi hayata küsüyorsun. Bizi üç odalı bir eve koydun. Bütün kapıları, pencereleri kapadın üzerimize. Sen bizi hayattan çektin çıkardın. Şimdi o hareket eden çemberin dışında duruyoruz. Ben görmüyorum, sen bakmıyorsun bile. Ne kadar kör olsam da bütün bunları görebiliyorum işte.

Anne, yeni daldığı bir uykudan irkilir gibi oldu. Kızına baktı. Yüzü asi ve yorgun görünüyordu. Şaşırdı. Kızını hiç böyle görmemişti. Hem uzun zamandır böyle sorular sormuyordu.

Kız, annesinden cevap bekliyordu. Anne, başını kaldırıp etrafa bakmaya başladı.

İki küçük kız salıncakta sallanıyor. Birkaç çocuk da kaydırakta kayıyor. Anneleri de banklarda oturmuş onları izliyor. İleride bir adam balon satıyor. Duraksıyor.

Rengarenk diyor rengarenk. Sesi gittikçe cılızlaşıyor. Sarı, kırmızı, mavi.

Sanki bu son sözleri kızının canını yakmak için söylüyor. Kızcağız nereden bilsin renkleri.

Kız bunca zamanda hiçbir şeyin değişmediğini anladı. Umutsuzca başını çevirdi. Yine ikiside sustular. Derin bir umutsuzluk sarmıştı kızını. Niye diyordu kendine niye. Yarını yoksa niye yaşasın insan. Sırf yaşamak için mi. Niye katlansın önüne koyulan bu hayata. Bunca hiç lik niyeydi. Varoluşu canını yakıyordu kızın. Öyle hisler içindeydiki ölse bile hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünüyordu.

Karşıdan uğultulu, küçük bir kalabalık geliyordu. Bu güzel bahar gününde buluşup dolaşmaya çıkan bir arkadaş grubuydu. Konuşa konuşa gelip parktaki çimenlere oturdular. Aralarından birinin gitarı vardı. Belli ki arkadaşlarına çalmak için getirmişti. Şakalaşıyor, gülüşüyorlardı.

Kız artık sesleri bile dinlemiyordu.

Gruptan genç bir oğlan, kalkıp anne ve kızın yanına geldi. Onaltı, onyediy yaşlarında idi.

Merhaba, biz arkadaşlarla şurada oturuyoruz. Bize katılmak istemez misin? diye sordu kıza.

Anne, istemez dedi hemen. İstemeyen oydu. Kızına sorma gereği bile duymuyordu. Ona sorarsanız kızımın iyiliği için diyecekti. İnsanların kızına zarar vereceğini

onun ruhunu inciteceklerini düşünüyordu. Zaten bu yüzden insanlarla ilişkisini kesmişti. Kızı küçükken yaşlılarıyla yalnız bıraktığında çocukların onunla dalga geçtiklerini görmüş, artık kızını arkadaşlarının yanına göndermemeye başlamıştı. Büyüdüğünde de arkadaşlık edecek kimseyi bulamamıştı kız. Nasıl bulsun ki? Annesi hiçbir komşusuy

la görüşmüyordu. Eskiden arkadaş olduklarıyla da zamanla görüşmemeye başlamış, aralarını soğutmuş bumbuz etmişti. Ne onlar bir yerlere gidiyor ne de birileri onları ziyarete geliyordu. Oysa oturdukları mahalle yaşlılarıyla doluydu. Bunca kötülük kızının iyiliği içindi. Genç çocuk:

Neden? dedi. Canlı müziğimiz de var.

İstemez dedi anne ikini kez.

Kız çok sinirlendi. Birden ayağı kalktı. Olur dedi gelirim.

Okadar bıkmıştı ki kız bulunduğu durumdan çıkmak başka biri olmak istiyordu. Başka diyordu kendine başka bir hayat. Yine zor acı dolu ama bu değil başka bir

cehennem. Eğer seçebilselerdi kendi cehennemlerinde de mutlu olabilirdi insanlar. O an yanına iyi

niyetli oğlan değilde, onu yılanların arasına götürecektir biri gelse yine de giderdi onunla.

Oğlan, kızın koluna girdi. Hadi gidelim dedi. Hemen şuradayız.

Anne de ayağı kalkmış kızını engellemek istemişti ama kız çok kararlıydı. Öylece durmuş kızının arkasından bakıyordu.

Oğlan, kızını çimenlerin üstünde küme şeklinde oturmuş arkadaşlarının yanına getirdi. Bakın dedi. Size yeni bir arkadaş buldum.

Gençler, kıza hoşgeldin deyip teker teker tanıştılar. Kız konuşmayı bilmiyormuş gibi tedirgin bir sesle hoşbulduk dedi. Oğlan ve kız da çimenlere oturdular. Oğlan, biz genelde her pazar buluşur biryerlere gideriz. Sohbet eder, müzik dinler, ders çalışırız. Birbirimize gelecek ile ilgili hayallerimizden, planlarımızdan bahsedebiliriz. Böylelikle birbirimizi daha yakından tanıyoruz. Gruptan bir kız:

evet dedi. Ama bugün gitar dinlesek nasıl olur? Gitarı olan arkadaşına döndü. Hadi bize birşeyler çalsana dedi.

Evet dedi gitarı olan çocuk. En güzeli müzik. Gerisini boşverelim bugün.

Boşverelim dedi kız içinden boşverelim gitsin.

Çocuk duygusal bir parça çalmaya başladı. Bu müzik kızın çok hoşuna gitmişti. Şimdi kendisine sırt çevirmiş, hayatını arkasına atmış sadece orada oturup müzik dinleyen biriydi.

Ard arda güzel şarkılar çalıp hep birlikte söylemeye başlamışlardı. Çocuk o kadar güzel çalıyordu ki gitarı bütün parktakiler onları dinliyorlardı. Kızda kendisini kaptırılmış bildiği şarkıları onlarla birlikte söylüyordu. Gençler, iyice havaya girmişlerdi. Çocuk şimdi yeni bir parça çalmaya başlamış be kez hem çalıp hem söylüyordu.

Bu sefer ki hareketli bir şarkıydı. Diğer gençler de hep bir ağızdan ve yüksek sesle şarkıyı söylemeye başladılar. Coşkuyla söylüyor, alkışla tempo tutuyorlardı. Kız, hep radyodan dinlediği bu şarkıyı çok seviyordu. Sesini yükselttikçe yükseltiyor sanki içindekileri akıtmak istiyordu.

Anne, hala ayakta durmuş gözlerini kızının üstünden ayırmıyordu. Onu böyle neşeyle şarkı söylerken görünce tuhaf hislere kapılmıştı. Hem seviniyor, hem üzülüyor ne hissettiğini o da bilmiyordu. Birden yanında orta yaşlı bir kadın belirdi. Parka geldiğinden beri anne kız dikkatini çekmiş onları izlemişti.

Ona böyle bakıyor ama görüyorsunuz? acımak ona yaptığın en büyük kötülük dedi.

Çantasından bir kart çıkartıp annenin eline sıkıştırdı. Sonra da gözlerinin içine bakıp gülümsedi ve uzaklaştı. Anne, şaşkın gözlerle kadının arkasından baktı. Birden bir alkış koptu. Anne, irkildi. Döndü kızına baktı. Gençler şarkılarını bitirmiş parktakiler onları alkışlıyordu.

Saat geç olmuştu. Gençler, kız ile vedalaştı. Kız, onlara teşekkür etti sonra da herkes evlerine dağıldı. Oğünün gecesi kız farklı hiç bilmediği duygular içindeydi.

Odasına çekilmiş yatağına yatmış ama bir türlü uyuyamıyordu. Gençleri düşünüyordu. Oğlanın gelip onu yanlarına davet etmesi, diğerleriyle tanışmaları, söylediği şarkıları her ayrıntıyı düşünüyor tekrar tekrar o ana dönüyordu. Hiç tanımadığı yabancı insanlar kıza yaşadığını hatırlatmışlardı. Onların birgün sonra unutacağı sözlerini kız tekrar tekrar hatırlıyor, bunları söylerken ne hissettiklerini uzun uzun düşünüyordu. Onların ise yanından çekip gittikleri an onu unuttuklarını biliyordu. Yine de sanki hayatındalarmış gibi sürekli onları düşünüyordu. Yalnızlık dedikleri şey de buydu.

Kuyuya düşmüş birini düşünün. Uzun yıllar kuyudan kurtulacağı günün umuduyla yaşamış sonra kaybetmiş umudunu, alışmış kuyuya karanlığa, yıllarca yaşamış orada. Sonra birileri gelmiş çekmiş onu kuyudan. Zorbela çıkarabilmiş başını kuyudaki. İnsanları, yaşamı görmüş. Kendisinin de dışarıdakiler gibi insan olduğunu hatırlamış ve bir an sonra yine kuyuya düşmüş. İşte kız aynen bu durumdaydı. Uyuyamıyordu. Sanki yatağında değil kuyudadı. Bugün gençlerle birlikte son söylediği şarkıyı mırıldanıyordu. Ama insanın için coşturan bu şarkıyı o çok acı okuyordu.

Anne de benzer duygular içindeydi. Uyumak istiyordu ama bir türlü uyuyamıyordu. Düşüncelere dalsa kolay kolay çıkamayacağını biliyordu. Bu yüzden bütün insanlar gibi hayallerine sığınmıyordu. Özlemine duyduğu hayatın hayallerini kuruyordu ama hayalleri de yakıyordu canını.

Eğer güven yoksa içinizde hayata, insanlara ve kendinize karşı, hiçbir dine sığınamıyorsanız hayalinizde yarattığınız kaşını, gözünü boyunu çizdiğiniz karakterini düşüncelerini belirlediğiniz, ad taktığınız hayaletler bile uzaktır size. Çok uzaktır. İhanet eder sevmez sizi. Oysa ona ne yapacağını sadece siz söyleyebilirsiniz. Gece yatağa girip gözünüzü yumduğunuzda onları çağırırsınız. Hem çağırırsınız hem de sırt çevirirsiniz. Küsersiniz onlara. Kovarsınız ama gitmelerine de izin vermezsiniz.

Anne, sabaha karşı uykuya dalabildi. Şimdi rüyasında oniki yaşındaydı ve çocukluğunun geçtiği mahallede arkadaşlarıyla oyun oynuyorlardı. Birkaç oyundan sonra çocuklardan biri şimdi de körebe oynayalım dedi. Kız (anne) bu oyunu oynamak istemiyordu ama çocuklar karar vermişlerdi oynayacaklardı. İlk kızın gözlerini bağladılar.

Eğer bağlamazsa onlarla oynayamayacağını söylediler. Kız şimdi hiçbir şey görmüyor etrafındaki çocukları yakalamaya çalışıyordu. Çocuklar çevresinde dönüyor buradayım buradayım gel diyorlardı ama o hiçkimseyi yakalayamıyordu. Çocuklar gülüp bağırdıkça korkuyor paniğe kapılıyordu. Deli gibi oradan oraya koşuyor ama kimseyi yakalayamıyordu. Kız artık dayanamadı gözlerine bağladıkları bezi çıkartmak istedi. Ama siyah bez sanki kızın gözlerine yapışmıştı. Önden arkadan çekiyor ama bir türlü çıkaramıyordu bezi kafasından. Çocuğun biri:

Hey! ne yapıyorsun? Birini yakalamadan açamazsın gözlerini diye bağırdı.

Kızın boğazına yumruk kadar bir düğüm oturmuş korkudan tir tir titriyordu. Umutsuzca sağa sola yürümeye başladı. Kollarını uzatmış birini yakalamaya çalışıyordu.

Dayanacak gücü kalmamıştı. Neredeyse olduğu yere yığılıp kalacaktı. Tam o sırada birşeye dokunduğunu hissetti. Heyecanlandı. Sımsıkı tuttu onu canlanmıştı.

Körebe! dedi sevinçle. Körebe

Elini beze attı. Bez hemen kaydı gözlerinin üzerinden. Bu rahatlama anı kısa sürmüştü. Şimdi gördüğünün şaşkınlığı içindeydi. İki eliyle sımsıkı tuttuğu kişi kızıydı.

Sıçrayarak uyandı anne. Boğazı düğümlemişti yutkunamıyordu. Bir süre yatakta öylece durdu. Gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamıyordu.

Kalktı yüzünü yıkayıp giyindi. Perdeler açtı. Dışarıyı seyretmeye başladı. Farkında olmadan elini hırkasının cebine koydu. Eline bir kağıt parçası geldi. Dün parktaki

kadının ona verdiği karttı. Üzerinde Engelliler Derneği Başkanı yazıyordu. Anne, şaşırdı. Tuhaf şeyler oluyordu. Tekrar dışarıya bakmaya başladı. İnsanlar, gidip

geliyor anne kayboluncaya kadar onlara bakıyordu. Sanki uzun bir uykudan uyanmış gibiydi. Dışarıda bir hayat akıp gidiyordu. Yaşanabilirdi mutlu olunabilirdi.

Kızına da alıp kadının yanına gitmeye karar verdi. Birkaç saat sonra yüksek bir binanın önünde idiler. Kız, buraya niye geldiklerini bilmiyordu. Annesi hiçbir şey

söylemiyordu. Anne, bir çalışana kartı gösterdi. Bu hanımla görüşecektim dedi. Çalışan kadının odasını gösterip gitti. Anne ve kız kapının önünde durdular. Anne, buraya niye

geldiklerini kadına ne diyeceğini bilmiyordu. Bir an geri dönmeyi düşündü. Sonra hemen vazgeçti. Kararlı bir şekilde kapıyı çaldı ve içeriye girdi.

Kadın, anne ve kızı görünce koltuğundan kalktı. Buyurun hoşgeldiniz dedi sıcak bir tavırla. geldiğinize çok sevindim.

Kız, burada ne yaptıklarını anlayamıyordu. Anne ise ne diyeceğini bilemiyor öylece kadına bakıyordu. Kadın:

Biliyormusunuz? buraya gelerek çok büyük bir adım attınız. Önce siz değişeceksinizki toplum değişebilsin.

Belli ki kadın görmüş geçirmiş biriydi. Anne, anlatmadan o herşeyi anlıyordu. Kadın:

Şimdi gidelim. Çocuklar beni bekliyor. Siz de benimle gelin lütfen.

Çocuklar da kimdi? Anne ve kızı kadının peşinden gittiler. Arabayla onbeş dakikada vardılar

gidecekleri yere.Boş yeşil bir araziydi burası.İleride bir kalabalık vardı.
Annenin gözüne ilk tekerlekli sandalyede oturan çocuklar çarptı.Çocukların elinde renkli kağıtlar vardı.Biraz daha yaklaşınca kağıtların uçurtma olduğunu anladı.
Kadın, yürüme engelli çocuklardan birinin yanına gidip:
Oğlum nasılsın?diye sordu.Sonra da anne ve kızına dönüp:
bugün uçurtma şenliği var da çocuklar başlamak için beni bekliyorlardı dedi.
Çocuklar arasında konuşma, iştirme ve görme engelli olanlar da vardı.Kiminin yanında anne babası kimininde abisi ablası vardı.Kadın:
artık başlayalım dedi.
Bütün çocuklar ailelerinin yardımıyla uçurtmalarını havalandırmayı başardılar.Uçurtmalar yükseldikçe sevinçler artıyordu.Anne, başını kaldırdı.Renk renk uçurtmalar gökte dalgalanıyordu.Sonra tek tek çocuklara bakmaya başladı.Evet farklıydı onlar özellerdi.Bunu anlayamayanlar giremezdi bu özel dünyaya.Görmezden gelenler, acıyarak bakanlar, cesaretlendireceklerine dışlayanlar onların özel yaratıldığını anlayamazlardı.
Allah'ım ben ne yaptım?Ben ne yaptım kızıma?Dedi kendi kendine anne.İçi pişmanlık doluydu.
Anne ve kızı kol kola girmiş yürüyorlardı.Sonbaharın ilk günleriydi.Serin bir rüzgar esiyordu.Yağmur yağacak gibi oluyor, arada birkaç damla düşürüyor sonra yine geri çekiliyordu.Dernek başkanıyla tanışmalarının arasından beş ay geçmişti.Kadın, anneye dernekte iş bulmuştu.Derneğin yakınlarında bir de ev tutmuşlardı.Anne kızını görme engellilerin gittiği özel kurslara gönderiyordu.Kız bir sürü arkadaş edinmişti.Anne de dernekte çok iyi insanlarla tanışmış kısa sürede sağlam arkadaşlıklar kurmuştu.
Parka varmışlardı.Anne oturalım mı?dedi kız
Oturdular.Başka bir mahallede başka bir parktaydılar şimdi.Kız, mutlu bir ifadeyle:
Anne ne görüyorsun?diye sordu.
Anne, gülümsedi.Etrafına baktı.Şimdi gördüklerini uzun uzun anlatıyordu.

AD-GAMZE İRİL

ÖZ GEÇMİŞ-YİRMİ YAŞINDAYIM İLKOKUL MEZUNUYUM BAŞKA DA BİR GEÇMİŞİM YOK BİRDE BU YARIŞMA SAYESİNDE YAZABİLECEĞİMİ FARKETTİM TEŞEKKÜRLER